

РЕШЕНИЕ

№ 27341

гр. София, 07.07.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXIV КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 12.06.2026 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Росица Цветкова

ЧЛЕНОВЕ: Снежанка Кьосева
Георги Бозуков

при участието на секретаря Антонина Митева и при участието на прокурора Цветослав Вергов, като разгледа дело номер **1044** по описа за **2026** година докладвано от съдия Снежанка Кьосева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.63в от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/ във вр. с чл.208 и следващи от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/.

Производството е образувано по жалба, подадена от Г. И. Ц. чрез адв. К. М., с която се оспорва решение № 3677/13.10.2025г. на Софийски районен съд /СРС/, постановено по нахд № 235/2025г., 95 с-в, с което е потвърдено Предупреждение № 11-01-1052-2023/18.03.2024г., издадено от директора на Агенция за държавна финансова инспекция /АДФИ/.

Твърди се, че съдът неправилно е приложил материалния закон, тъй като не е ясно и не е доказано авторството на деянието, не е посочено мястото на извършване на нарушението и датата на извършването му.

С молба от 12.06.2026г. Г. Ц. чрез адв. И. Х. с оглед изтекла абсолютна погасителна давност моли въззивното решение и процесното Предупреждение да бъдат отменени. Претендира и присъждане на разноски за всички инстанции съгласно договори за правна помощ и списък с разноски.

В съдебно заседание касаторът не се явява и не се представлява.

Ответникът – директорът на АДФИ чрез упълномощен представител – юрк. М. оспорва касационната жалба. Представя писмено становище, претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение и прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение.

Прокурорът пледира оспореното решение да бъде оставено в сила като правилно и

законосъобразно.

Предмет на касационно оспорване е решение № 3677/13.10.2025г. по нахд № 235/2025г. на СРС. Оспорването е допустимо, тъй като е предявено от страна с право на жалба /арг. чл.210, ал.1 от АПК, в предвидения от закона 14-дневен преклузивен срок /чл.211, ал.1 от АПК/ и касае решение на районния съд, което съгласно чл.63в от ЗАНН може да се обжалва с касационна жалба пред административния съд по реда на АПК на основанията по НПК. В правомощията на касационния съд е да се произнесе по основателността на жалбата, както и да провери служебно допустимостта и действителността на решението и неговото съответствие с материалния закон според установените фактически обстоятелства /арг. чл.218 във вр. с чл.220 от АПК /.

Касационният съд счита, че оспореният съдебен акт е постановен по допустима и редовна въззивна жалба от компетентния съд в надлежен състав, което определя неговите допустимост и действителност. Териториалната компетентност принадлежи на Софийски районен съд, който е родово компетентен съгласно чл.59, ал.1 от ЗАНН.

Обжалваното решение е постановено в съответствие с процесуалния и материалния закон. Правилно СРС е приел, че жалбоподателката е извършила нарушение по чл.13, ал.3, т.1 от ЗФУКПС. Съставът на нарушението е осъществен със сключването на договора, по който е поето финансово задължение с неприложена система за „двоен подпис“, независимо от авторството на положения подпис за „възложител“. Ако контролната дейност е била въведена в предприятието, респ. ако жалбоподателката е положила необходимата грижа, не би се стигнало до сключване на договора, респ. до финансово задължаване на Държавно предприятие „Научно-производствен център“ [населено място]. Предвид ниската стойност на поетото финансово задължение и спазените изисквания по изпълнение на договора и съставянето на необходимите счетоводни документи при изпълнението му случаят правилно е определен като маловажен и по отношение на Г. Ц. е издадено оспореното Предупреждение.

След постъпване на касационната жалба в АССГ делото е върнато в СРС за администрирането ѝ, и по-конкретно – да се установи подадена ли е жалбата от надлежно упълномощено лице. На 03.04.2026г. делото е върнато от СРС с изпълнени указания – представено пълномощно за адв. М., с което е упълномощен да подаде касационна жалба и молба от Г.Ц., с която оттегля упълномощаването на адв. М. за представителство пред АССГ. Насрочено е съдебно заседание за 15.05.2026г., което поради нередовното призоваване на Г. Ц. е отложено за 12.06.2026г. – първата възможна дата /определена по график/ за заседание на XXIV касационен състав.

Във връзка с давността ЗАНН дава конкретна уредба в два случая: по отношение на изпълнение на наказанието по влезнал в сила административно наказателен акт /чл.82 от ЗАНН/ и в разпоредбите на чл. 34 от ЗАНН за административнонаказателното производство в частта, която се развива пред административно наказващия орган. За съдебната фаза на административнонаказателното производство изрична уредба в ЗАНН не се съдържа. По силата на препращащата норма на чл.11 от ЗАНН, в този случай се прилагат разпоредбите за давността и абсолютната давност по НК.

В глава IX от НК „Погасяване на наказателното преследване и на наложеното наказание“, с разпоредбата на чл.79 се предвижда, че наказателното преследване се изключва когато е изтекла предвидената в закона давност. Съобразно разпоредбата на чл.80, ал.1, т.5 от НК наказателното преследване се изключва по давност, когато то не е възбудено в продължение на три години за всички други случаи с изключение на тези дадени в предходните точки на същата алинея. Разпоредбата на чл.81, ал.3 от НК предвижда абсолютна давност, с изтичането на която, макар да е било образувано производство, отговорността се погасява. Съгласно тази разпоредба независимо от спирането или прекъсването на давността наказателното преследване се изключва,

ако е изтекъл срок, който надвишава с една втора срока, предвиден в чл.80, ал.1, от НК, а в конкретния случай предвиденият срок в т.5 на чл.80, ал.1 от НК. В настоящия случай давността е три години, а абсолютната давност е четири години и половина от момента на извършване или довършване на нарушението по аналогия от чл.80, ал.3 от НК.

С материалите в делото се установява, че административно наказателното производство е образувано на 19.09.2023г. със съставянето на АУАН, нарушението е извършено на 01.12.2021г. и абсолютната давност съобразно действалите по време на извършването му разпоредби / 4г,6м./ е изтекла на 01.06.2026г.

За това дали е изтекла абсолютната давност за преследване на извършено административно нарушение съдът е длъжен да следи служебно, а в случая е налице и възражение в тази насока от касатора. В този смисъл обжалваното решение, с което е потвърдено процесното Предупреждение следва да бъде отменено и вместо него се постанови друго, с което да бъде отменено Предупреждение № 11-01-1052-2023/18.03.2024г., издадено от директора на АДФИ.

Съгласно чл.63д, ал.1 от Закона за административните нарушения и наказания, в производствата пред районния и административния съд, както и в касационното производство страните имат право на присъждане на разноски по реда на Административнопроцесуалния кодекс. ЗАНН не предвижда хипотезите при които се присъждат разноски, а препраща към АПК. В чл.143 от АПК са уредени хипотезите, при които възниква задължение на административния орган да възстанови направените по делото разноски от страна на жалбоподателя. На първо място - когато е налице отмяна на обжалвания административен акт като незаконосъобразен – чл.143, ал.1 от АПК, каквато хипотеза в настоящият случай не е налице. Обжалваното Предупреждение ще бъде отменено, но не като незаконосъобразно. Втората хипотеза, в която жалбоподателят има право на разноски е когато, оспореният административен акт е оттеглен и производството по делото е прекратено на това основание – чл.143, ал.2 от АПК. Тази хипотеза също не е налице в случая. Предупреждението не е оттеглено. Именно крайният резултат от съдебното обжалване следва да бъде съобразен при определяне на направените разноски от страните в хода на производството, като в случая Предупреждението не е отменено като незаконосъобразно, а поради изтекла давност. Изложеното сочи на неприложимост на нормата на чл.143, ал.1 от АПК, респ. на неоснователност на претенцията на касатора за присъждане на разноски за всички инстанции.

Съгласно чл.143, ал.3 от АПК когато съдът отхвърли оспорването или прекрати производството, ответникът има право на разноски, освен ако с поведението си е дал повод за завеждане на делото, включително юрисконсултско възнаграждение, определено съгласно чл.37 от Закона за правната помощ. Тъй като оспорването не е отхвърлено, а прекратяването не е във връзка с оттеглена жалба или отказ от такава, на ответника също не се следват разноски за юрисконсултско възнаграждение.

Така мотивиран и на основание чл.221,ал.2, пр.2 от АПК във вр. с чл.63в от ЗАНН, XXIV касационен състав

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ решение № 3677/13.10.2025г., постановено по нахд № 235/2025г. на Софийски районен съд, 95 с-в.

ОТМЕНЯ Предупреждение № 11-01-1052-2023/18.03.2024г., издадено от директора на Агенция за държавна финансова инспекция и ПРЕКРАТЯВА административнонаказателното производство.

Решението не подлежи на обжалване.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: